

Հովհաննես Թումանյան

Քրիստոս հարյավ հրաշափառ...

Քրիստոս հարյավ հրաշափառ,
Հարյավ աշխարքն էլ նորից,
Դու էլ, սե՛ր իմ, հարություն առ
Մոռացության խավարից:

Դու, որ ազատ միտքս ու հոգիս
Կախարդեցիր այնպես վաղ,
Հայտնվեցար խոստումներով
Եվ հեռացար անհապաղ:

Արի՛ դարձյալ, որ առանց քեզ

Կյանքը դառն է և անձուկ,
Քեզ կանչում են, որ նորոգես
Մեր վայելքը վաղանցուկ:

Հիշի՛ր, որ քեզ դեռ սիրում են,
Եվ այժմ, ընկած պատրանքից,

Ձեռքս, ահա, տարածում են
Ինձ ազատիք այս կյանքից:

